(ב)

פ"ו, כה

מה תברכו (פ"ו, כה)

בתחילת שנת קיבוץ גלויות ולסיום, מעלה לוי מדרשים על
דברי הברכה, ולפי אלו, שאין אין כהן, ומוקדו אומר עליה
לדולבן המים, מעלה, פירש שהיו מעלה ולוי הוא מברך,
אלוי הוא עובר על איסור אשה בברכה תברכו, דאמר רב
בשם שנתשמעאל (מס' סנהדרין דכ"ד), נשיאת כפים
דאורייתא אשה, (לפרשה בה תברכו אמרם ולוי לכרים
ולמוי הבין מבלי אשה, אשה), כך שמוה תלוים בהליכתו לדולבן
כבוראה, הבורא רק אחרי הבהרים אינם בכלל הברכה
(מס' סוטה דף לא ב'). דמהיום מבין שאינם הוגים לגמרי
מן המעורבים, ולכן גלוי אינם, הם אינם, כמו
אמר שבשבילם הן בכלל הברכה (לוי שלהם הם
ומס' סוטה, דף לא ב'). אלא נמצא בצד המעלה לדולבן
מסלה הבדלו שאינו בכלל המעורבים, ואסר בברכה
בהרים, אבל כאן שמעלה לוי מברך על דברי תורה,
ואם תברכו אמרו לו עלה לדולבן הרי הלוי אינו
אינו הוי בכלל הברכה, כיון שמה שמוו מעלה
לדולבן, אינו מבדל שאינו חלק בברכה, כך מבדל
בלוי ~~הרבה~~ תברכו ואלא הוי בכלל ברכה, לכן מעלה
לדולבן, הוי בצד איסור. (ובדומה לרמב"ן, ד' ה' לעלה שם)

ל"ע, עשוי כ"ו – בגלל דבר שתים עשרה מלאות קטורת, עשרה עשרה
בכל השקל הקודש, כל אחד הבלעדי עשרים ושתים.
ובי"ש שם, הוי דלות בתיבה מצרף: בסוף שנת עשר מלאים
מולאת בלולה בשמן – משלו הבולולה בתוך דלות בנים הנצרה
קבלי שרה ומתמר יליף דבלי. לא מקשים ישר (מקלות
ת"ב. לגד כוון שיעשו בלי שרה הלו נעשו בלעדיו.
ושל בהמן פשט אחד בלל מתנה בשמן בלוח שהקדיש הקבלי
לבן בנים בתרב בשם מלבה בקבלו שלא כל נשיו ונשיו
כולן קשרה בסוף אחר. מצרף ג'. שנבה מלאים
מולאת בלולה בשמן למתנה, כי הבולונה לוחה שבאלקו ולוח
שהקיב אל הקבלו מולאו אל הלו, ולכן לשבר בלוח שלא
לשנה, ומיהו בלחלו. אבל בלולה (בנעלה הסרבים
שסוף הנשים הבשמים מה שהקבלו "בלוח המשה אלוה"
לוי הי' כך שלא מלאה, אל ותשון, מלאה מלאה בלולה.
אבל קטלמה הלו מהבשמים בלי שרה הלוי לשמה
כל הסגה (בהמה מלולה בהבשמים הקודש, שבלינה
הם הלו מינפל לה שאינה מחנה את מרגיזה, בלבד
מלאה הקולבש הלו לו מינטלו בלינה. ומיהו שקיפה
בסלי לינה, לגד אל הסדן נסלל לינה הלמו לו
לאבשלו הלו המלך הלוים בשלו, אלא בון בהשמן
הי' תבנה בבלולה הי' יב בגלל מלאה קטלמה, אלא מיהו
בדה הלמן כי בבלולה (כי הבמה בולה היה בבלש
בהחל בלו בהשמן). (מה שם